BİNBİR ROMAN

Cilt: 6 - Sayı: 127 - 25 Kuruş

18 - Ekim - Çarşamba - 1950

PAVLONUN KARTI DOKTORA VERİLDİ. MÜSAADE ÇIKINCA GENCE BİR BEYAZ GÖMLEK GİYDİRDİLER

MERHABA PAVLO!. İŞTE SENİNKİ BURADA.. AK. RABAN MI?

BENİ İÇERİ ALDI. ĞINA TEŞEKKÜR EDERİM.. BAKABİLİR MİYİM?

35/1

DUDAKLARI KIPIR. DIYOR. BİR ŞEYLER SÖYLÜYOR GALİBA..

PAVLO EĞİLDİ, DİNLEDİ.

ON DOKUZ SENE OLDU.. İLKBAHARDI... BEYAZ GÖMLEĞİM VARDI... BEYAZ ÇİÇEKLER ARASINDA KAYBOLMUŞTUM.... ÇOCUĞU ALIP KAÇIRDIM.

IZTIRAPTAN USTABAŞININ YÜZÜ BURUŞTU.

AY CANIMI YAKIYORSUNUZ. PEK KABASINIZ... MATİLDE NE NAZİKTİ. FAKAT ŞİMDİ O ORTADA YOK.. O KİBARDIR ASİLDİR. AMA ASİL OLDUĞUNU BİLMİYOR..

TAM BU SIRADA DOKTOR GÖĞSÜNDEN BİR PARÇA KOPARIP ALDI.

AY.. ACIYOR... BUGÜN AMELELER NEDEN YOK? YİNE Mİ GREV YAPTILAR.. MATİLDE NEREDE? AYY...

127/1

ŞUURALTI KONUŞMASI.. TIPKI GEÇEN SEFERKİ GİBİ.. ÇOK ŞÜKÜR BEN MATİLDENİN ANNESİNİ BU SAYIKLAMALAR SAYESİNDE BULDUM

DOKTOR MAGGİ ALETLERİNİ BIRAKTIKTAN SONRA HEMŞİREYE SARGILARINI SARMASINI SÖYLEDİ.

İŞTE BİTTİ. AĞAÇ PARÇALARI MADENDEN DAHA TEHLİKELİDİR. ÇÜNKÜ RÖNTKENDE GÖRÜNMEZLER. BU ZAVALLININ KALP NAHİYESİNDE KALAN PARÇA EN TEHLİKELİSİYDİ..

HERİFİN NE YEZİT OLDUĞUNU TABİİ BİLEMEZ.. ONA AÇINIP DURUYOR.

HASTA ODASINA NAKLOLUNURKEN PAVLO DOKTORLA KONUŞTU.

BU ADAMLA NEYE ALAKADAR OLDUĞUNU HÂLÂ SÖYLEMEDİN.. YOKSA AKRABAN FİLÂN MI?

DEĞİL AMA.. OLMAK ÜZEREYDİ. KARIŞIK BİR MESELE.. YARIM SAAT SONRA KENDİSİNE BAZI SUALLER SORABİLİR MİYİM?

GÜNAYDIN.. KONUŞACAK HALİNİZ VAR MI?

NEDEN OLMASIN? HATTA BİR BARDAK ŞARAP BİLE İÇERİM.. AMA BURADA VERMEZLER Kİ..

YARIM SAAT SONRA PAVLO HASTANIN ODASINA GİRDİ. HASTA BU ŞIK VE KİBAR DELİKANLIYA HAYRETLE BAKTI.

35/2

TABİİ BAYILTMANIN TESİRİ O ZAMANA KADAR GEÇER. BÜNYESİ SAĞLAM BİR ADAM.. NEYSE.. ŞU KARŞIDA BİR KAHVE İÇEBİLİR MİYİZ?

ASIL BUNU SANA BENİM SÖYLİYECEĞİM. HA.. SİZİNKİLER NE ÂLEMDE? YAVRUM NASIL?

PAVLO HÜCUMA GEÇTİ.

ÂLÂ.. BENİ DİNLEYİN ÖYLEYSE.. İHTİYAR BİR KADIN BENİ SİZE GÖNDERDİ. ONU İYİ TANIRSINIZ. ADI KONTES D'AVARANÇES..

127/2

ARKASI VAR

Mikâh Töreni

Nakleden: S. DEMİRCİ

Damatla, ona refakat edecek adamın bekledikleri oda, âdeta büyücek bir gardıop denecek kadar ufaktı. Duvarlarından da koroda şarkıcı olan çocukların elbiseleri sallanıyordu. Odanın, masmavi semayı çerçeveleyen bir tek penceresi vardı. Bu ve balının koyu kırmızılığı da olmasa, içeride elbiselerin siyahından ve duvarın beyazından başka hiçbir renk görülmeyecekti. Ve beyaz yelekli siyah elbiseler giymiş, soluk yüzlü iki genç adam bunların ortasında; ayakta duruyorlardı.

Dışarıda davetliler birer ikişer toparlanırlarken, kilisenin orgu -hafif bir prelûd çalmaktaydı. Tatlı nağmeleri de dalgalanarak küçük odadaki adamların kulaklarına kadar ulaşıyordu.

Uzun boylusu : "Saat kaç?" diye sordu. Damat baydın.

Öteki cevap verdi : "Beş dakika daha var."

Damat belli belirsiz irkildi ve muntazam adımlarla odayı arşınlamağa devam etti. Bu küçük odada böyle hiç durmadan dolaşışı, sonsuz bir çarkın bitip tükenmek bilmeyen dönüşüne benziyordu. Yüzündeki azap dolu ifadeye, sertçe çatılmış kaşlarına ve terli alnına rağmen, hâlâ yakışıklıydı. İri yarı bir vücudü, mavi gözleri ve kumral saçları vardı. Adı Alan Preston'du. Yanındaki de, kendisinden iki yaş büyük olan kardeşi Michael'di.

Michael de solgun ve heyecanlıydı. Fakat bu halı kardeşçe bir alâka ve mes'uliyet duygusunun, durumu uygun olarak tezahüründen başka hiçbir şekilde tefsir edilemezdi tabiî.

Damat şimdi de aklını saate değil, yüzüğe takmıştı. Birkaç kere nereye sakladığını ve emniyette olup olmadığını sordu. Michael her defasında teskin edici bir sesle : "Cebimde duruyor, diye cevap verdi, korkma..."

Ve nihayet yüzüğü çıkarıp gösterdi. Bu, üstü pırlantalı, ince bir halkaydı. İkisi birden üşüp Michael'in avucunda duran bu parlak şeye, dikkatle baktılar. Michael düşünceli bir tavırla parmağını yüzüğe dokundurdu ve sordu : "Ona uyacak mı acaba?"

Damat çabucak : "Tabiî, dedi. Tabiî uyacak ya!.." Gene yürümeğe başladı. Sonra birdenbire kardeşine döndü. Çok korkmuşa benziyordu.

"Allah aşkına söyle, diye yalvardı. Yüzüğün onun parmağına uymaması ihtimali nereden aklına geldi?"

Michael yavaşça : "Bilmem ki, dedi. Çok küçük görünüyor da.."

Alan tatmin olmamıştı. Hem dolaşıyor hem de : "Tastamam gelecek, diye söyleniyordu. Tecrübe bile ettik. Onu artık cebine koy, Michael belki yere düşürürsün." Ve bu fikir beynini kısacık lamış gibi tekrar döneredk : "Elinden düşer de bir şeyin altına kaçarsın kayborursa ne yaparız? Haydi, sakla onu..."

Michael yüzüğü cebine koydu.

Alan sordu; "Daha kaç dakikamız var?"

"Dört.."

Damadın dudaklarından kederli bir inilti çıktı, bir iskemleye çöktü, gözleri aley gibi parlıyordu.

"Ya son dakikada fikrini değiştirirse?.. diye homurdandı. Her zaman buna benzer..."

Michael : "Değiştirmez, diye sözünü kesti. Sekiz yaşından beri seni seviyor."

("Ve ben, diye düşündü. Ben de onu on yaşından beri seviyorum. Fakat bunu ne o biliyor, ne de başkaları. O her zaman senin kızındı. Bu yüzden de ona hiçbir şey söyleyemedim...")

Ve Michael'e bakarak güldü.

Gene Alan'ın sesini işitti. Genç adam : "Zaten bütün bunların sebebi de o saçma şey değil mi? diyordu. Halbuki bu, asla olmamalıydı."

Michael yerinden fırlayarak sordu : "Ne dedin?"

Alan biçare bir tavırla : "Ne dediğimi işittin, dedi. Hep onun birdenbire bu işten caymast ve beni serbest bırakması için dua ettim ama olmadı. Çok fena bir şey yapıyoruz, Michael. Çünkü ben onu seviyorum. Evvelce de hiç sevmedim zaten. Fakat bunu daha yeni anlamaya başladım."

Michael bir kelime bile söylemeden, sanki uyuşmuş gibi ona bakıyordu. Bütün hisleri içinde kopan fırtınaya karışmıştı çünkü. Nihayet kendini biraz toplamaya muvaffak oldu ve : "Öyle söyleme, dedi. Yanlıyorsun mutlaka. Hem şimdi artık, her şey olup bitti sayılır..."

Bir yandan da kendi kendine : "Ben herhalde yanlış anladım, diye düşünüyordu. Alan, saçmalıyor, o, a dakikada herkes böyle şaşkınlaşır zaten. Bir müddet sonra, hattâ belki de bu akşam, bana söylediklerini hatırlayamıyacak bile. Hem de çok memnun olacak. Çünkü beraberken memnun olunmaz mı hiç?"

Fakat Alan'ın yüzündeki ve gözlerindeki mânalar, Michael'in boşu boşuna kendini kandırmağa uğraştığının apaçık birer delîliydi. Alan tekrar söze başladı ve kısaca : "Haydi, dedi. Benim ne ıstediğim adam olduğumu söylesene. Ne duruyorsun? Fakat ben de bunu bilmiyorum zannetme. Ne yapayım, çocukça bir sevgimin ne demek olduğunu anlıyamamıştım. Halbuki o, benim için sadece kordşunun ufak ve sevimli kızıymış, meğerse..."

Michael : "Anlıyorum," dedi.

Alan acı dolu sesiyle devam etti : "Kabahatin çoğu da ailemizde. Her zaman beraber olmamızı isterlerdi. Hattâ bana öyle geliyor ki bütün bunlar, biz daha iki küçük çocukken tasarlanmıştı bile..."

Michael : "Beni..." diye başladı, fakat sözünün sonunu getiremedi. Ve bundan bir daha hiç söyleyemeyecekti de. Çünkü Org'da onunla aynı zamanda Düğün Marşına çalmaya başlamışlardı... Düğün alayı uzun koridorun başında, yüzeye kadar sakliyacaktı.

Alan yerinden sıçradı ve vahşî bakışlarını kardeşine dikti. Michael belirsiz bir sesle : "Saatim, geri kalmış olmalı..." diye mırıldandı. Hayır! Hayır! Hiçbir şey söyleyemiyecek ve içindekileri ölünceye kadar saklıyacaktı.

Alan'a baktı. Kardeşi taş bir heykel gibi duruyordu. Onun bu hali Michael'a sükûnet verdi ve birdenbire merasime çok geç kalmış olduklarını hatırladı. Org'un, o ömrünün sonuna kadar kulaklarında çınlıyacak olan hüzün verici sadası çok uzaklardan bile duyuluyordu.

Elini Alan'ın omuzuna koydu ve müşfik bir edâ ile : "Haydi, dedi. Gidelim artık..."

Büyük şamdanların aydınlattığı me-

(Arkası 14. sayfada)

SİYAH PELERİNLİ ADAM

Yazanı: RAFAEL SABATİNİ

Tarihî Aşk ve Macera Romanı: 3

Ve delikanlıya akrabası Sir Francis Drake'e verilmek üzere bir mektup yazdı. O sırada Drake'e Plymouth'da denize açılmak üzere idi. Fakat bu seyahatin hedefini Sir John bilerek, yahut bilmiyerek inkâr etti.

Killigrew ve Crosby tekrar garbe yollandılar. Plymouth'da Sir Francis Drake'i buldular. Drake, Hawkins'in kuvvetli tavsiye mektubuna çok ehemmiyet verdi. Uzun boylu, yakışıklı bir genç olan Crosby de hoşuna gitmişti. Üstelik bu çocuk Cornwall'da çok nüfuzu olan Sir John Killigrew'in akrabası idi. Crosby hevesli zeki bir gençti. Kâfi derecede denizcilik malûmatı da vardı.

Drake genç adama, maksadını ifşa edemiyeceği bu seferde bir iş teklif etti. Yirmi beş korsan gemisinden müteşekkil bir donanma denize açılmak üzere idi. Kraliyet salâhiyetleri yoktu. Hükûmet hiçbir hareketlerinden mesuliyet kabul etmiyecekti. Hakir, fakat tehlikeli bir işe girişiyorlardı. Crosby fazla bir şey sormadan teklifi kabul etti. Akrabasile vedalaştı. Ve Drake'in gemisine geçti. Bütün bunlar 10 Eylül sabahında olmuştu. Drake dört gün sonra hareket emrini verdi.

İçlerinde hiç kimse, hattâ Drake dahi ne yapmağa gittiklerini bilmeseler bile, nefretle için için kaynayan bütün İngiltere, neticesi ne olursa olsun, onun ne yapması lâzım geldiğini biliyordu. Alınması icabeden acı bir intikam vardı. Salâhiyetli makamların siyasi mülâhazalarla eli ,kolu bağlı olduğu için, bu iş gayri resmî bir şekilde yapılacaktı.

O sene Şimalî İspanyada mahsul olmadığı için açlık vardı. İngiltere ile İspanya arasında her an harbe müncer olabilecek düşmanca hisler ve II. ci Filip'in Papa'yı, İngiltere tahtını işgal eden mütereddiyi aforoz etmesi için çevirdiği bütün entrikalara rağmen, resmen iki millet arasında tam bir sulh hüküm sürüyordu.

İngilterenin ihtiyaçtan fazla buğdayı vardı. Bunu açlıktan kırılan Galiçya mıntakasına ihraç etmek istiyordu. Fakat son zamanlarda İspanya sahillerinde yakalanan İngiliz denizcilerine enkizisyoncuların Mukaddes daresi tarafından reva görülen vahşice muamelelerden sonra hiçbir tüccar gemisi, tazminat almadan İspanya sularına gitmek istemiyordu. Kral Filip hububat gemileri mürettebatının hiçbir tecavüze maruz kalmıyacaklarını hususi mahiyette temin etti.

İngiliz hububat gemileri şimal limanlarından Corunna, Bilbao ve Santander'e gönderildi. Gemilere orada krallığın emniyeti bakımından el konularak yükleri müsadere, mürettebatı da hapsedildi. Buna sebep olarak ta o sıralarda İspanyaya isyan etmiş olan Holandaya İngilterenin yardım ettiği ileri sürüldü.

Diplomatik teşebbüsler fayda etmedi. Kral Filip mesuliyet kabul etmiyordu. İngiliz denizcileri onun elinde değildi. Mukaddes daire, mütereddi insanlar olan bu denizcilere el koymuştu. Ruhlarını bürüyen küfürden temizlenmeleri için bir kısmı hapse konulmuş, bazıları esir olarak kadırgalara verilmiş, bir kısmı da yakılmıştı.

Mukaddes dairenin pençesinden kaçanları bile kurtarmak ümidi yoktu. Geriye sadece bunların intikamını almak kalıyordu. İspanyaya öyle bir ders vermek icap ediyordu ki hiç unutmasın ve dinsizler nasıl imana getirilmiş görsün...

Kraliçe şahsan bir teşebbüste bulunamıyordu. İngilterenin tam mânasiyle hazırlıklı olmadığı bir sırada, kudretli İspanya ile harbi göze alamazdı. Fakat ileride hiçbir mesuliyet tanımamak üzere maceracılara bir fırsat vermek istiyordu. Drake'in, yirmi beş korsan gemisi ile denize açılması bu yüzdendi.

İşte Gervase Crosby'nin atıldığı macera böyle bir çocukluktu. Seyahat on ay sürdü. Fakat öyle hâdiseli, maceralı ve öğretici bir seyahat ki bir insan senelerce denizde dolaşsa, deniz savaşı ilmini bu derece öğrenemezdi...

İlk olarak Galiçyanın şirin limanı Vigoya uğradılar. Bağ bozumu zamanı idi. Onların göründüşü ile çalışma hayatı sekteye uğramıştı. Telâşa düşen vali Drake'e adamlar göndererek kim olduklarını, niçin geldiklerini, Vigoda ne aradıklarını soruyordu. Drake İspanyanın İngiltere ile harp halinde olup, olmadığını haber vermelerini istedi. Böyle bir şeyin mevcut olmadığı kendisine temin edilince, kral Filip'in teminatı üzerine İspanya limanlarına gelen İngiliz gemilerinin nasıl müsadere edildiği, sahip ve mürettebatın nasıl hapsedildiklerini, işkence gördükleri ve öldürüldükleri hakkında malûmat verilmesini istedi. Doğru, dürüst bir cevap veremediler. Haksız yere birisini tazyik edemezdi. Valinin teminatı ile iktifa ederek su ve taze kumanya istedi. Neler yapmağa muktedir olduklarına dair ufak bir misal vermek için, küçük mikyasta bir yağmacılık yapıldı. Sonra yeniden techiz edilmiş gemilerle Sir Francis tekrar denize açıldı..

Kasım ayında Verde burnunda göründü. Öğleden bir müddet evvel bazı İspanyol gemileri limandan çıkmışlardı. Drake buna fena halde üzüldü. Bu gemilerin zaptı, müsadere edilen buğdayı tazmin edebilirdi. Bunun üzerine dikkatini güzel Santiago şehrine çevirdi. Şehri istilâ ile yağma etti ve eğer orada, bazı Plymouth'lu denizcilerin kanaatini haber veren bir miçonun feci ve vahşiyane bir şekilde katli mevzuu bahsolmasaydı belki bu kadarla iktifa edecekti. Bunun üzerine şehri ateşe vererek tekrar denize açıldı. Havaya yükselen kül-

Yirmi beş korsan gemilik bir kafilenin denize açılacağını anlattı.

ler, yeryüzünde barbar insanlar mevcut bulundukça, hareketlerinin hiçbir zaman cezasız kalmıyacağını kral Filip'e gösterdi.

Donanma Noeli St. Kitts'de geçirdi. Kumanyasını tamamladıktan sonra saygılarını sunmak üzere sarayları, şatoları ve kiliseleri ile meşhur olan San Domingo şehrine doğru yollandı. Burada işler zor gitmekle beraber Santiago'daki kadar da kolay olmadı. İspanyollar, İngilizlerin karaya çıkmasına mâni olmak için tertibat almışlardı. Aralarında kısa bir mücadele olmuş, içlerinde Gervase Crosby'nin de bulunduğu karaya çıkan kuvvetlerin komutanı öldürülmüştü. Crosby hemen öldürülen komutanın yerine geçerek, maiyetindeki adamları sağ salim Christopher Carlile komutasındaki öncü kuvvetlerle birleştirdi.

Crosby gösterdiği bu kabiliyet üzerine Carlile tarafından Drake'e tavsiye edilmiş ve o gün başına geçtiği kuvvetlere komutan tayin edilmişti.

İngiliz kuvvetlerinin karşılaştığı bu silâhlı mukavemet neticesinde şehrin kalesi muhasara edilerek fidye istenmişti. Hazine daha evvel başka yere nakledilmiş olduğu için Drake validen sade yirmi beş bin duka alabilmişti. Bu para da çok zorluklar, şehir aşağı yukarı bir harabe haline gelinceye kadar döğüşmeden elde edilemedi. San Domingo'dan sonra sıra Cartago'ya geldi. Burada daha evvelkilerden çok daha kuvvetli bir mukavemetle karşılaştılar. Fakat burada da Crosby büyük bir yararlık ve kabiliyet göstererek İspanyol piyadesini çevirmeğe muvaffak oldu. Şehir otuz bin duka vererek Santiago ve San Domingonun âkibetinden kurtuldu.

Kral Filip ve (Mukaddes daire) ye, İngiliz denizcilerine yapılan muamelenin mukabelesiz kalmıyacağına dair şimdilik bu icraat kâfi görüldü. Yol güzergâhında olan Florida'daki bir İspanyol limanını da tahrip ederek filo dönüş seyahatine başladı ve Temmuz sonunda Plymouth'a döndü.

Gervase Crosby bir sene evvelkinden bambaşka bir insan olmuştu. Maceralı bir hayat ve geçirdiği tecrübeler onu olgun ve sinirlerine hâkim bir insan yapmıştı. Aynı zamanda rengi bronz gibi olmuş ve sakal bırakmıştı. Trevanion malikânesine yollandığı zaman İspanya şehirlerini zaptetmiş bir insan için Lady Margaret'i elde etmenin pek zor olmıyacağını düşünüyordu. Crosby yaptıkları hakkında Lord hazretlerine izahat verirken Lady Margaret hiç heyecan eseri göstermedi. Bu sözleri zorla dinleyen Lord hazretleri Drake için «Utanmaz haydut» dedi. San Domingo'da birkaç papaz da asıldığını duyunca «Kaatil» diye ilâve etti. Lady Margaretin de babası ile bir oluşu, İspanya seferinden büyük ümitle dönen Crosby'yi hayal sukutuna uğratmış ve mütebessimdi. Lady Margaret...

Crosby'nin kızgın bir sükûtla şatodan ayrılışı Lady Margaret'i müteessir etmişti. Düşündükçe, acaba bir daha gelmez mi diye üzülüyordu. Crosby'nin bir daha gelmemesinin, kendisini üzeceğini itiraf mecburiyetinde kaldı. İyi bir arkadaştılar. Dostluklarının bu şekilde bitmemesi lâzımdı. Kaza Crosby de aynı şeyi düşünüyordu. İki gün sonra sinirleri yatışmış olarak tekrar geldi. Hattâ Lady Margaret kendisini «Hoş geldin korsan başı» diye karşıladığı zaman güldü bile...

Aralarındaki samimiyetten cesaret alan Crosby onu öpmek istedi. Fakat genç kız, sakallı olduğu için bu teklifi reddetti. Crosby ertesi gün sakalını tıraş ettirmiş olarak geldi. Bu hareketi genç kızı çok memnun etmişti. Onun bu memnuniyetini gören delice bir istekle Crosby Lady Margaret'i kendisine çekerek ona bâkimiyetini ve her istediğini elde edebilecek yaradılışta bir adam olduğunu göstermek için müteaddit defalar öptü. Ayrıldıkları zaman Crosby'nin yüzü mağrur ve mütebessimdi. Lady Margaret yüzü sararmış, dağınık saçlarının çevresinden gözleri hırsla parlıyarak kendisine bakıyordu. Bir müddet hiçbir şey söylemeden baktı. Onun bu soğuk bâkimiyeti genç adamı şaşırtmıştı. Lady Margaret nihayet ağır bir sesle:

(Arkası var)

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar

hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ

ABONE: Yıllığı ... lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

CELÂL DEMİRAY

Basıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

NAT PİNKERTON

«Bunun ne demek olduğunu bana izah eder misiniz delikanlı?»

Kocasından Sakınılacak Kadın!

Nakleden: Selma Büket

Kolej açıldıktan bir hafta kadar sonra, bir Eylül akşamı, hem sınıf ve oda arkadaşı, hem de teklifsiz iki dost olan Mr. Anthony Porter'le, Mr. Pebble Stone, son sınıf yemekhanesinden beraberce dışarı çıkarak hızlı adımlarla telefon kulübesine yöneldiler. Günlerden Cumartesiydi ve delikanlılar henüz geceyi beraber geçirecek tatlı bir arkadaş bulamadıkları için üzüntülüydüler.

Mr. Porter, cebinden çıkardığı küçük bir not defterini karıştırarak sordu: «Önce kimi arayalım dostum?»

Avucundaki ufaklıklar arasından telefona atacakları parçaları ayırmağa uğraşan Mr. Stone: «Margery'yi» diye cevap verdi.

Müşterek işleri her zaman rast giderdi. Ona o gün aralarına şeytan da katılmıştı mutlaka. Zira beşinci nikeli harcadıkları halde hâlâ hiçbir yerden hoşa gider bir cevap alamamışlardı.

Nihayet Anthony ümitsiz bir tavırla başını sallıyarak: «Bir kere de Mary'yi deneyelim, dedi. Belki o bizimle gelmek ister.»

Ve Pebble bu son ümit kapısını çalarken o da düşünceli bakışlarını kulübenin, üstünde telefon numaraları, isimler ve türlü şeyler yazılı beyaz duvarlarında gezdirmeye başladı. Gözleri bu çoğu saçma sapan karalamaların hemen hepsine alışıktı zaten. Birdenbire irkildi. Kapının yanında şimdiye kadar hiç görmediği bir yazı vardı.

«Sahil, 2124. Fevkalâde. Fakat kocasından sakınmak lâzım.»

Hemen Pebble'le dönerek, «Şimdi onu bırak, diye atıldı. Tesadüf karşımıza istediğimizden de âlâsını çıkardı. Şunu bir oku bele.»

Bu sefer mikrofonu o eline aldı. Yaradılış itibariyle yumuşak bir insan olduğundan bütün çetin tecrübelerde öne sürülmeye alışıktı. Numarayı çevirdi ve bütün dikkatini kulaklarında toplayarak, bir erkek sesi cevap verdiği takdirde telefonu hemen kapamaya hazır, bekledi. Fakat boşu boşuna korkmuştu. «Allo!» diyen ses bir kadına aitti, üstelik sevimliydi de...

Anthony, gayet sakin, sordu: «Siz misiniz?»

«Efendim? Siz kimi istediniz?..»

Delikanlı emin bir sesle: «Sizi... dedi. Sesinizi nerede olursa olsun mutlaka tanırım. Ben Anthony Porter'im!» Gerçi bu gibi vaziyetlerde asıl adını söylememeyi âdet edinmişti. Ama bazen böyle boş bulunduğu olurdu. Bu bir hayli tehlikeliydi, çünkü o taraflarda kendisini tanımayan hemen hemen yok gibiydi.

İsmini saklamadığı iyi olmuştu herhalde. Zira kadın, bir an duraksadıktan sonra, birdenbire hatırlamış gibi cevap verdi: «Oh, siz siniz demek ki?..»

Anthony arkadaşına göz kırptı, sesini iyice alçaltarak: «İnşallah biçimsiz bir zamanda telefon etmedim» dedi. Ve kadının memnuniyet verici cevabı üzerine biraz daha ileri gitmekte hiçbir mahzur görmiyerek devam etti: «Yani, bu akşam serbest misiniz?»

Evet, kadın serbestti, yalnızdı ve onu görmekle de sevinecekti. Anthony biraz da zekâsını kullanmak lüzumunu hissederek sordu: «Bir de adresinizi hatırlayabilsem mesele kalmayacak ama... Acaba onu...»

Aman Allahım ne anlayışlı, ne mükemmel bir kadındı bu.

«Biz şimdi yeni bir eve taşındık, efendim, dedi. College Avenue'de 161 No. da oturuyoruz...»

Odalarında Anthony giyinirken unutulmuş, bir köpeye atılmış, zavallı Pebble'de bir aşağı bir yukarı dolaşarak kızgınlığını yatıştırmaya çalışıyordu. Bir aralık kendini tutamayıp: «Ne âlâ şey! diye parladı. Bu nasıl arkadaşlık, aklım ermedi. Sen geceni gece ederken, ben burada pinekliyeceğim demek ki?...»

Anthony: «Gömleklerinden birini bana versene...» dedi. Pebble, çekmeceden bir gömlek çıkarıp fırlatarak devam etti: «Ona benim için de bir kız bulmasını söyliyemez miydin sanki? Benim her zaman öyle yaptığımı ne de çabuk unutuverdin?»

Gömleğin düğmelerini iliklemekte olan Anthony, Pebble'ın kutusundan bir de kravat seçerek: «Yapamazdım, dedi. Biliyorsun ki onu iyice tanımıyorum bile. Hem sen de bir futbol şampiyonu olduğunuz ve bu antreman günlerinde kendini yormaman lâzım geldiğini unutuyorsun galiba. İyi ki aklıma geldi, Pebble. Bu akşam için bana otomobilini de verirsin değil mi?»

Pebble hiddetle haykırdı: «Hayır, vermem. Hem İnşallah bineceğine otobüs bir kamyaya uğrar da boynun altında kalır..»

Böylece, Anthony bir otobüse atlıyarak yola koyuldu. O gece kendisini bekleyen saadetin hayaliyle öylesine mest olmuştu ki, bir aralık, yanlarından yıldırım hızıyle geçen bir otomobilin, Pebble'ın otomobilinin dahi farkına varamadı ve bu yüzden de arkadaşının oyununu evin önüne gelinceye kadar anlayamadı. Duvarına, üstünde 161 yazılı beyaz ve kocaman bir levha asılmış bahçe kapısının hemen önünde Pebble'ın küçük arabası duruyordu ve içi boştu.

Anthony: «Hay Allah kahretsin, dedi, bunun acısını çıkarmazsam bana da adam demesinler!»

İçi ışık dolu oturma odasının

(Arkası 14. sayfada)

İŞPORTACI

Nakleden: Leylâ BEKEM

Yolun ortasında durmuş avaz avaz bağırıyordu.

— Baylar, bayanlar. Kaçan, 8 şilingi 2 şilinge satıyorum. Bu fırsatı kaçırmayın.

Kasketi yer yer delinmiş, pejmürde kıyafetli delikanlının etrafındaki kalabalık gittikçe artıyordu. Torbasından şilingleri çıkarıyor halka gösteriyor fakat onlar şüpheli bakışlarla paraları sürüyor olmaktan çekiniyorlardı. 'Bu para yüzde yüz kalp paradır' diyorlardı.

Nihayet yanlarına kalabalığı dağıtmak maksadı ile bir polis yaklaştı. Polis bu şüpheli alış verişi duyunca delikanlıyı kolundan tuttuğu gibi karakola götürdü. Vaziyeti komisere izah etti. Komiser yüzü asık ufak bir adamdı. Ters ters delikanlıya bakıp fakat elindeki torbayı çekip aldı. Ağzı sıkıca kapatılmış olan torbayı açmağa koyuldu. Ağzındaki ipi çözmeye uğraştı. Fakat hiddetten titreyen elleri ile ona çözünceye kadar bir hayli uğraştı. Bu arada hiç konuşmadı. Torbayı çözdükten sonra, onu ters çevirip masanın üzerine boşalttı. Paraları bir bir eline alıp muayene etti. Sonra dudağını büküp başını sallıyarak delikanlıya sordu.

— Demek sir bes şilingi 2 şilinge satıyorsunuz?

— Evet bay komiser.

— Fakat bu hareketiniz çok tuhaf. Şüphe uyandırıyor. Komiser tekrar paraları eline alıp baktı. İçinde yapyeni tam elli tane beş şiling vardı.

— Kaç tanesini sattınız?

— Bir tek bile satamadım.

— Gayet tabiî. Çünkü halk bunun kalp para olduğunu düşünüyor.

— Buna çok üzüldüm çünkü bu paralar, sizin, benim, herkesin kullandığı paralardır.

Komiser tam içinden çıkamıyarak en yakın bankadan bu gibi işlerle alâkadar bir memur istedi.

Bu memur da paraların sahte olmadığını söyleyince hepsinin ağzı açık kaldı. Komiser torbayı delikanlıya uzatarak,

— Kuzum bu hareketinizin mânasını bana anlatır mısınız?

Delikanlı sırıtarak,

— Hoşuma gidiyor da ondan. Hem arkadaşlarla iddiaya girişmiştik. İki saat yolun ortasında durup 5 şilingi 2 şilinge satacaktım. Ne yazık ki beni buraya getirdiler. İçinden alıkoydular. İki saati doldurmadım.

Komiser delikanlı ile alay ederek,

— Vah vah. Buna pek üzüldüm, dedi.

⁂

Ertesi sabah gazetelerde bu hâdiseden bütün tafsilâtı ile bahsediliyordu. Delikanlı için, 'Allesonay bir insan mı, yoksa ne deli mi?' diyorlardı. Karakola götürülen delikanlı kendisinden şüphelendikleri için üstelik bir de fena halde alınmıştı. Paraların sahte olmadıklarına komiser de şaşmış kalmış.

Aradan tam bir hafta geçmişti ki delikanlı yine aynı sokakta yolun ortasında durmuş avaz avaz bağırıyordu.

— Baylar bayanlar. Kaçan, 5 şilingi, 2 şilinge satıyorum. Kaçan bu fırsatı kaçırmasın.

Bu defa hemencecik delikanlının etrafını aldılar. Torbasındaki paralar bitecek de kendilerine kalmıyacak korkusuyla bir hengâme, bir itişme, bir gürültü, bir patırtıdır gidiyordu. Yarım saat içinde bütün paralar satılmıştı. Delikanlı memnun, boş torbayı cebine koydu. Son iki tanesini bir hafta önce kendisini karakola götüren polis satın almıştı. Delikanlı oradan birden tart elinin tersi ile sildi. Bir otomobil durdurup oradan uzaklaştı. Arkasından halk bağırıp çağırmağa küfürler savurmağa başladı. Çünkü bu sefer sattığı paralar kalp paralardı.

GİZLİ VAZİFE!..

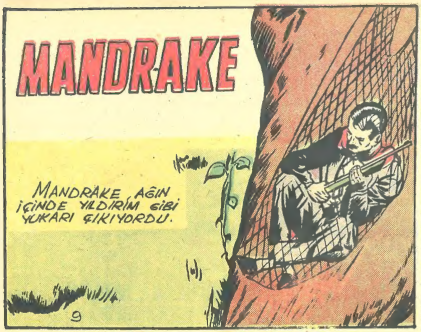

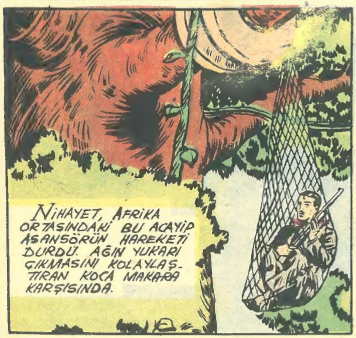

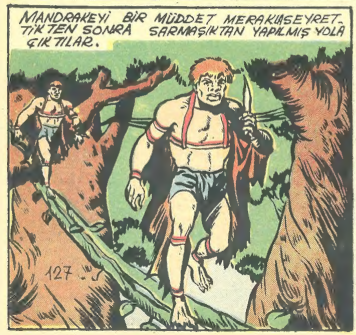

MANDRAKE
MANDRAKE AĞIN İÇİNDE YILDIRIM GİBİ YUKARI ÇIKIYORDU.

YARI YOLDA AĞA AĞAÇLIK YAZIPESİ GÖREN KOCA KAYA BUNDAN GEÇTİ.

NİHAYET, AFRİKA ORTASINDAKİ BU ACAYİP ASANSÖRÜN HAREKETİ DURDU. AĞIN YUKARI ÇIKMASINI KOLAYLAŞTIRAN KOCA MAKARA KARŞISINDA.

AFRİKA ORTASINDA, YERDEN YÜZLERCE METRE YUKARIDA KULÜBELER VARDI. OTTAN VE DALLARDAN YAPILMIŞTI. BUNLARDAN BİRİNDEN İKİ BAŞ UZANDI. YENİ AV'A BAKTILAR.

MANDRAKE'Yİ BİR MÜDDET MERAKLE SEYRETTİKTEN SONRA SARMAŞIKTAN YAPILMIŞ YOLA ÇIKTILAR.

ÜSTLERİNDE ACAİP BİR ELBİSE VARDI. MANDRAKE'YE YAKLAŞTILAR.
ARKAS YAY

GÖK SÜVARİ
AFFEDERSİNİZ, TİRENYEN DENİZİNE HAREKET EDECEK BİR GEMİ VARMI?
BU SABAH HAREKET ETTİ. BİR DE YARIN SABAH VAR..
HEMEN HAVA MEYDANINA GİDİP, İLK PARİSE GİDEN UÇAKTA KENDİNE YER AYIRTTIR. ORDAN NİSE GİDECEKTİR.
NİSE ONDAN EVVEL YARACA GİM. BENİ OTELİNİ KAPISINDA BULACAK.
HAREKET İÇİN HAZIRLIK YAPTIĞINIZI GÖRÜYORUM. NEREYE GİDECEĞİNİZİ SORABİLİR MİYİM?
BİR SIR AMA SİZE SÖYLİYEYİM. ORORANIN YANINA GİDECEĞİM.
MERHABA UBALDO.. RAHATSIZ EDİYOR MUYUM?
O!. MARGRİT. HAYIR NE MÜNASEBET. BUYUR
BUNU NASIL SÖYLİYEBİLİYORSUNUZ? ONUNLA HİÇ KONUŞTUNUZ MU?
HAYIR..
SAKIN BIRAK UBALDO.. O ÇILGIN KADININ ARTIK SENİ İSTEMEDİĞİNİ BİLMİYOR MUSUN?

O HALDE?!
DUR UBALDO. SENİ ÜZMEK İSTEMEZDİM AMA.. BİLİRSİNİKİ SENİNLE SAMİMİ DOSTUZ SENİ MES'UT GÖRMEK İSTERİM.
MARGRİT DİLWİN ALTINDA NE VAR KUZUM SENİN?
BEN SENİ ÇOK MES'UT GÖRMEK İSTERİM BUNUN İÇİN HAYATIMI BİLE VERİRİM
ÇIKAR ŞU BAKLAYI AĞZINDAN
O.. BÖYLE BAKMAYIN BANA.. BENDEN NEFRET ETTİĞİNİZE HÜKMEDECEĞİM NEREDEYSE.. HALBUKİ BENİ DE BİR PARÇA SEVMENİZ İCAP EDERDİ
UBALDO DÜĞÜN GÜNÜ MARGRİTİN GÖNDERDİĞİ BUKETTEKİ KARTI HATIRLADI.
SÖYLEYİN! ORORA HAKKINDA NE BİLİYORSUNUZ?
ORORANIN KIZINIZI TUJAN KULÜBÜNDE VAFTİZ ETTİRİRKEN «BABASIZ» DİYE BAY DETTİRDİĞİNİ BİLİYOR MUSUNUZ?
FAKAT MARGRİT NELER SÖYLÜYORSUN SEN ÇILDIRDIN MI?
HAYIR. SÖYLEDİKLERİMİN HAKİKATEN DE KENDİSİ. EVVELCE BEN DE İNANMAK İSTEMEDİM. FAKAT BİZİM HİZMETÇİNİN YEĞENİ DÜN TUJANDAN GELDİ. O DA BUNU TEYİT EDİYOR. KULÜBE DEN SORSANIZA..
BÖYLE BİR ŞEYE ASLA İNANAMAM..
EN İYİSİ BİR TELEFON EDİP SORMANIZDIR..
ARKASI VAR

Amcamın MİRASI

Tefrika No. 5

YAZAN: K. TUĞCU

— 5 —

Beni polis Müdüriyetinden Savcılığa, oradan cezaevine götürdüler. Olup bitenlerden bir şey anlamıyordum. Yalnız hakkımda tevkif müzekkeresi kesilmişti ve amcanın ölümünden mesul bulunuyordum.

Kendisinden şüphesi olmıyan bir insan için hapishaneye girerek mahkeme zamanını beklemek hiç te unutulur değildir. Yalnız yapılan yanlışlığın düzelmesi zamanının uzaması beni sıkıyordu.

Cezaevi müdürünü görmek çok güç olmadı. Vaziyetimi kendisine anlattım. Kendisinin işin mahiyeti üzerinde bir tesiri olamıyacağını söyledi ve dışarıdan her istediğim yiyeceği aldırabileceğimi bildirdi. Hattâ ayrı bir bölmede yatmağı, sanıklardan ayrı bulunmağı onun sayesinde temin ettim.

Okadar temiz ve masumdum ki avukat tutmağa bile lüzum görmüyordum. Dört gün orada kaldım. Nihayet iki jandarma refakatinde bir otomobile binerek Sorgu yargıçlığına gittik. Jandarmalar mert çocuklardı. Ricamı reddetmemiş bir otomobil tutmuşlardı.

Bir kere daha yargıçın karşılaşıyordum. Ayni adamdı. Önünde epeyce kabarık bir dosya vardı. Beni sıkı bir sorguya çekti. Senelerin boyunca amcamı niçin ziyarete gitmemiştim. Niçin öleceğini önceden anlamıştım. Niçin kendisine enjeksiyon yapmışım. Yüz bin liraya yakın bir parayı nasıl ele geçirmiştim.

Ben metanetle hayatımı anlattım. Zülfikar beyden de bahsettim. Yargıç dikkatle dinledi. Şahitlerim olup olmadığını sordu. Halidi konaktaki kalfaları ve Lâmiayı şahit gösterdim.

Oradan cezaevine döndüm. Ertesi gün beni ziyarete gelen olduğunu söylediler. Gelen bir kızmış. Lâmia zannederek çıktım. Madamın evinde ziyarete gelen ve Rıfkının kardeşi olduğunu söyliyen kızla karşılaştım.

Kız daha az süslü ve çok heyecanlıydı. Kendisine güler yüz göstermedim. Sadece ne istediğini sordum. Gözlerimi gözlerime dikerek:

— Adnan Bey, dedi. Siz kız gibi bir delikanlısınız Sizin başınıza çok işler gelecek. İçime elvermedi. Size bazı şeyler söylemek istiyorum

— Ne söyliyeceksiniz? dedim.

— Söyliyeceklerim pek uzundur, dedi. Şu kadarını bilinizki Halit, Rıfkı, Rasim, bir de Çolak İbrahim sizi ortadan kaldıracaklar. Eğer mahkûm ettirip size on beş sene filân yedirebilirlerse kurtulursunuz. Yoksa sizi vururlar da.

— Siz Rıfkının kardeşi değil misiniz? dedim.

— Olmaz olaydım. Beni de sizi ortadan kaldırmak için kullanmak istiyorlardı. Bunun için odanıza geldim. Karşınızda temiz bir ailenin mahvedilmiş kızı var Adnan Bey. Son kalan insanlığımı kullanıyorum. Ne zaman ihtiyacınız olursa, gece, gündüz, size vereceğim bir adrese gelsiniz. Hepsini size anlatırım. Benden her türlü yardımı görebilirsiniz. Fakat açıktan açığa kendinizden bahsetmeyiniz. Size vereceğim adreste bir ihtiyar kadın vardır. Ona meselâ sizi madamın gönderdiğini söylersiniz. O kadıncağız hemen beni çağırır. Adres te şu...

Kız aramızdaki parmaklığa doğru biraz daha sokuldu ve heyecanlı dudaklarıyla Aksarayda bir evin adresini mırıldandı. Yüzümü buruşturarak:

— Benim sizin yardımınıza ihtiyacım yok, diye söylendim.

— Böyle demeyiniz Adnan Bey, dedi. Siz bu cihetten pek cahilsiniz. Karşınızdaki insanlar insan değil, birer canavardır.

— Beni daha fazla meşgul etmeyin. Haydi güle güle.

Kızı parmaklığın dışında bırakarak ayrıldım. Gençtim, bir suçum yoktu. Sonra vücudu sıhhatli, eli kolu tutar bir insandım. Koşan, atlıyan, güzel yumruk sallıyan bir genç. Cebimde de biraz para bulunuyor. Kimden korkacağım.

Günler geçtikçe sabırsızlanıyordum. En fazla düşündüğüm Lâmia idi. O bir kere bile beni aramağa gelmemişti. Herhalde nerede olduğumu biliyordu. Ben hürriyetimden mahrum bir halde dururken onu başkalarının kucağına mı atmışlardı?

Sesini alçaltarak bana bir adres söyledi.

Tahammül edilmez bir hale gelen sıkıntılar yüzünden kaçmağı bile düşünüyordum. Cezaevi Müdürüne çıkarak bir iki saatlik bir izin istedim. Salâhiyeti dahilinde olmadığını söyledi.

Hiddetim, asabiyetim son haddini buldu. İşte böyle bir halde iken, bir akşam, geç vakit, hapishanede bir vaka oldu. İki mahkûm birbirini bıçaklamışlar. Diğer mahkûmlar da şahit sıfatiyle meşhut suçlar mahkemesine gideceklerdi. Yatsı vaktiydi. Hapishanedeki âdete göre mahkûmlar çift çift birbirlerine kelepçeleniyor. Tek kalan bir mahkûm olursa ona birisini katarak gönderiyorlar. Böyle açıktan gidişlere herkes can atıyor.

Beni de iri yarı bir mahkûma arkadaş ettiler. Biraz hava almak için buna katlandım. Araba ile yola çıktık. Fakat daha sonra, gece yarısı dönerken yürümemiz lâzım geldi. Caddeler tenhaydı. Kimse beni tanımazdı. Dört, beş jandarma altı mahkûmun etrafında yürüyorlardı.

Sultanahmet meydanına çıkılacak bir yoldaydık. Yanımızda dar bir sokak vardı. İşte bu anda birbirine bağlı olan mahkûmlardan ikisi jandarmalardan ikisine bir çelme takarak dar sokaktan yokuş aşağıya var kuvvetleriyle kaçmağa başladılar. Diğer jandarmalar gayri ihtiyarî kaçanların tarafına doğru fırladılar.

İşte bu anda yanımdaki mahkûm bileğime bağlı olan zinciri öyle bir çevirip büktü ki bileğimdeki kayış açıldı ve o kendisini başka bir tarafa attı. Jandarmalar şaşırmışlardı. Ortada benden başka kimse kalmamıştı. Bir iki silâh patladı. Ben korunmak için bir kenara çekildim. Gece yarısı ortada kalmıştım. Birden bu fırsattan istifade etmek aklıma geldi. Sakin bir halde yürümeğe başladım. Yoldan boş bir taksi geçiyordu. Şoför evine dönmekte olmalı ki durdu. Bana buyur etti. Bindim. Beş dakika sonra Aksaraydaydım.

Konak caddenin gerisinde ve dar bir sokaktaydı. Ay karanlığı olduğu için kolayca duvara sokuldum. Sokak kapısının yanındaki mor salkımın bedenine sarılarak duvarın üstüne çıktım ve oradan bahçeye atladım.

— 6 —

Saat gecenin ikisine yaklaşmasına rağmen köşkün alt katında elektrikler yanıyor ve oradan birtakım gürültüler geliyordu. Dışarıdan görülmekten korkum olmadığı için daha serbest hareket ederek pencerelere yaklaştım. Yakın bir taflan arasının arkasından içeriye baktım.

Gördüklerime inanamıyordum. Lâmia tam karşımdaki koltuklardan birisinde oturuyordu. Yanında beni ziyarete gelen boyalı kız vardı. Bu kız yarı dekolte bir haldeydi.

Büyük bir masanın etrafına sıralanmış olan bu ev halkı içiyorlardı. Masanın üstü en kıymetli mezelerle, içki şişeleriyle doluydu.

Halit, saçları yağlı tabaklara girmiş, masaya kapanarak sızmıştı. Tanımadığım bir erkek yıkıla yıkıla göbek atıyordu.

Rıfkı doldurduğu kadehini hep Lâmiaya doğru kaldırıyor ve bir yudumda içtikten sonra tekrar dolduruyordu.

Rasim durmadan atıştırıyordu.

Oynayan adam birden yere yıkıldı. Rıfkı ile Rasim kahkahalar attılar.

Peyker kalfa Lâmianın arkasında ayakta duruyordu. Yüzü duvardan farkedilmiyecek kadar beyazlaşmıştı.

İçki masası kapının yanındaki büyük misafir odasına kurulmuştu. Herhalde Allahın istediği bir tesadüfle orada bu hâdiselerin seyircisi oluyordum. Rıfkının yerinden kalkarak Lâmiaya doğru yürüdüğünü gördüm. Lâmia yerinden fırladı ve odadan kaçtı. Peyker kalfa bu mütecavizi durdurmak istediyse de karnına yediği bir tekme ile oraya yığıldı. Bu anda Rasim de boyalı kıza saldırmıştı.

Ben deli gibi kapıya koşuyordum ki Lâmianın mermer basamakları inerek bahçeye kaçtığını gördüm. Kız beni görmeden önümden geçti. Arkasından iki tarafa yıkıla yıkıla Rıfkı koştu. Hırsımdan titreyerek yakasına yapışıp yere çarptım. Gık bile demedi. Yüzüne, kafasına nekadar tekme attığımı bilmiyorum. Peyker kalfanın inleye inleye kapıya çıktığını, kendisinden daha ihtiyar olan ahçının kolunda:

— Lâmia, Lâmia diye seslendiğini duydum.

Yine bu sırada Rasimin elinden kurtulan boyalı kız dışarıya fırlamıştı. Rasim onun arkasından koşuyordu. Kalfayı rastlayınca onlara bir tekme attı. Zavallı iki kadın yatak denkleri gibi yere yuvarlandılar. Onlar gibi sarhoş olmıyan boyalı kız epeyce ilerlemişti.

Ben Rasimi arkasından bir tekme ile yere serdim. Onu de Rıfkıya benzettim. Yerde, sırt üstü yatıp kalmıştı. Bir aralık ortalık bir sustu.

— Lâmia hanım, kalmayınız burada, bunlar sizi mahvedecekler, diye söylendiğini ve Lâmianın hıçkırıklarını duydum.

Hırsımdan kudurmuş gibi içeriye girdim. Nekadar tabak, çanak varsa Halitle yerde yatan arkadaşının kafasında kırdım. Onları kan revan içinde bıraktım. Oradan tekrar bahçeye çıktım. Lâmia uzakça bir yerde ağlıyarak söyleniyor, boyalı kızın sesi onu teselliye çalışıyordu.

O anda bu kirli kıza karşı içimde bir sevgi duydum. Mert bir kızdı. Bir an kadar ne yapabileceğimi düşündüm. Konaktan vuran ışık altında, bahçede yatan iki ihtiyar kadın beyazımsı bir leke gibi yerde duruyorlardı.

Ötekilerin, Rıfkı ile arkadaşının karanlık yığınları ve hareketsizlikleri bana bir endişe verdi. Onlardan herhangi birisini öldürmüş olabilirdim.

Yavaş yavaş duvara doğru kaydım. Çocukluğumuzda tırmandığımız duvara yakın ağaçlardan en uygununa sarılarak duvarın üstüne çıktım. Sokak yine karanlıktı. Uzaklarda erkenci bir horoz öttü.

Sokağa inerek caddeye vardım. Oradan Sultanahmet yolunu tuttum. Kimseye rastlamamağa dikkat ederek cezaevine vardım. Babamın evi gibi kapıya yaklaştım. Nöbetçi jandarma sözlerimi alayla karşıladı. Sonra da hâdiseyi anlattım.

(Arkası var)

ADALAR KRALİÇESİ

PEKİ CONTRAND BENİ VE SİZİ BIRAKIP NASIL UZAKLAŞTI BU ADADAN ?

64

İKİ SİK VAR. YA AMİRALİN ADAMLARI ONU TEVKİF ETTİLER YAHUT BİZİ ÖLDÜ. ŞİMDİ BİZ NE YAPACAĞIZ ?

ADADA EWELCE SU VARDI. ARARSAK HARABELER ARASINDA YİNE BULURUZ. BU ARADA ZENGİN YİYECEK STOKLARINA DA RASTLIYACAĞIMIZDAN EMİNİM.

SİZ BURYA ADETYERLEŞİP KALACAKSINIZ GİBİ KONUŞUYORSUNUZ !

MAİESTE ! BEN BURADAN DAHA ZOR DURUMLARDAN KURTULDUM. BUNDAN DA KURTULURUZ.

BEN DE SİZE YARDIM EDERİM.

BU SIRADA ROZİTA KAMARA DA YATAĞA UZANMIŞTI VE YALNIZDI. ŞOFENİN DELİLİĞİ BENİ ÇOK SARSTI .. BU HALE BENİM YÜZÜMDEN DÜŞÜŞÜNDEN BENDEN NEFRET EDİYOR

ONU ÖLDÜRMELİYİM. BUNU BANİ MAHVETMEK İSTEDİĞİ İÇİN DEĞİL, ARTIK BENİ İSTEMEDİĞİ İÇİN YAPACAĞIM.

KAMARASINDA DOLAŞIRKEN MASANIN ÜSTÜNDE KARA KAPLI HATIRA DEFTERİNİ GÖRDÜ.

NEDEN BU DEFTERİ GÖRDÜKÇE HEP İÇİM TİTRİYOR.

NE OLURSA OLSUN ŞU DEFTERİ OKUYACAĞIM..

BAK HELE ! BUNDA HERŞEY VAR. KRALİÇA BUNU ÇOK ESKİ YAZMAĞA BAŞLAMIŞ. TA GOCUKLUĞUNDAN BAHSEDİYOR

HAYATIM BARSELONDA ZENGİN AKRABALARIMIN YANINDA ŞEN VE MES'UT GEÇİYORDU. FAKAT ZAMAN ZAMAN İKİZ KARDEŞİM AKLIMA GELDİKÇE MÜTEESSİR OLUYORUM. BİZİ BÜYÜTMÜŞ OLAN AMCAM ONUN MUHAKKAK OLDUĞUNU SÖYLÜYOR. BEN ONU KAYBETTİĞİMİZ GÜNÜ UNUTAMIYORUM.

127

O ZAMAN BEŞ YAŞINDAYDIK O GÜN YAĞMUR BAŞLADIĞI ZAMAN SAHİLDEYDİK

ARKASI

GIRILTI

Yazan: M. YAMAN

Nanlısa tenha bir trene düşmüştü. Kompartimanda bir tek yolcu vardı. Eğer cebinde yetecek kadar paranı olsaydı keyfine diyecek bulunmayacaktı.

Elfisine varmış, kendi halinde bir adam olan yol arkadaşı onun verdiği selâmı aldı ve gazetesini okumağa devam etti.

Rahmi bir müddet pencereden baktı. Sonra karşısındaki askıda bulunan yol arkadaşının armalık bağlı iri bavulunu, üstü tertemiz bir havlu ile örtülü yiyecek sepetini seyretti. Nihayet dayanamadı:

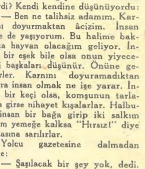
— Efendim seyahatiniz ne tarafa?

Yolcu başını kaldırdı:

— Ankaraya gidiyorum, dedi. Ya siz?

— Ben de. Ne tesadüf değil mi efendim?

Yiyecek parası yoktu. Ankaraya kadar dişini sıkacaktı. Fakat aksi gibi karnı erkenden acıkmıştı. Açlığa idmanlı olduğu halde bugün nedense midesine söz geçiremiyordu. İçindeki boşluktu ilk ve tuzlu bir hava esiyor, midesinden doğru

, belki de karşısındakinin duyacağı kadar - sesler çıkıyordu. Açlık ve yoksulluğu Ramazana rastlarsa oruç tutardı.

Acaba bu adam ona kendi yiyeceklerinden bir şey ikram edecek miydi? Kendi kendine düşünüyordu:

— Ben ne talihsiz adamım. Karnımı doyuracak değilim. İnsan diye de yaşıyorum. Bu halime bakmıkça hayvan olacağım geliyor. İnsan bir eşek bile olsa onun biyeceğini başkaları düşünür. Önüne getirirler. Karnını doyuramadıktan sonra insan olmak ne işe yarar. İnsan bir keçi olsa, komşunun tarlasına girse nihayet kışalarlar. Halbuki insan bir bağa girip iki salkım üzüm yemeğe kalksa "Hırsız!" diye yaksasına sarılırlar.

Yolcu gazetesine dalmadan önce:

— Şaşılacak bir şey yok, dedi. Bu trende Ankaraya giden çok.

Rahmi içini çekti:

— Evet, dedi. Ankaraya giden yolcu çok ama böyle aynı vagonda, hem de tenha bir kompartimanda iki kişi aynı yere gidiyor.

— Öteki kompartımanlarda böyle bir şey yok mu sanıyorsunuz?

— Bilmem belki vardır.

— Yaşlı yolcu yanında getirdiği küçük bir yastığı başının altına koydu. Ayakkabılarını çıkarttı. Çorapları tertemiz ve yepyeniydi. Hafifçe uzandı:

—Tren beni tutar, dedi. Başım hemen sersem olur. Trende seyahat ederken durmadan uyurum. Bu sözüyle konuşmak istemediğini belirtiyordu. Fakat Rahmi dayanamadı:

— Allah rahatlık versin, dedi. Ben söz hiç rahatsız etmem. Keyfiniz bilsin.

Aradan beş dakika geçmeden yolcu daha rahat etmek için kımıldanıp gözünü açınca sordu:

— Affedersiniz, Ankaraya kaçta varacağız?

Yolcu ona kısık gözlerle baktı:

— Sekizde.

— Çok geç bu trenlerde yürümek bilmez.

— Öyle.

— Müsaade eder misiniz? Gazetenize bir göz atayım, vakit geçer.

— Buyur.

Karnı durmadan gırıldıyordu. Bol bol su içip içinin ateşini söndürmek, içindeki yangını su ile boğmak istedi. Fakat su içecek parası bile yoktu. Yolcunun kenarda asılı duran tormosuna acı acı baktı. İçini çekti. Gözü yine yiyecek sepetine ilişti.

Acaba yolcu karnındaki gırıltıları duyuyor muydu? Onun kımıldanmasından ittifade ederek sordu:

— Affedersiniz, katarda yemekli vagon var mıydı? Yoktu değil mi?

Yolcu gözlerini istemiyerek aradı:

— Vardı.

— Ben görmedim. Belki arada yataklı vagon vardır.

— Yemekli vagon, yataklı vagonla birincilerin arasına konur.

Yolcu kırmıştı iyice. Rahmi utandı. Yine içini çekti. Ah şu açlık.

İnsanı ne hakaretlere maruz bırakıyor. Yutkundu. Susu. Fakat karnı susmuyordu. Gazeteyi katlayıp yerine bırakmış gözleri dolu dolu pencereden bakıyordu. Gözlerinin önüne türlü yemekler geliyor, kavrulmuş ve kurumuş boğazından so-

(Arkası 14. sayfada)

93 Viktor Hügonun BÜYÜK ROMANI 24

NİKÂH TÖRENİ

(3. sayfadan devam)

rasimi seyreden davetlilerden çoğu ve yakınlarının hepsi, Michael'in damattan çok daha soğuk ve sinirli olduğunu farkettiler. Öyle bir şey olup bitikten sonra, bu kendi aralarında bir lâtife mevzuu bile oldu. Ondaki bu şayri tabi hal, yengesi de dahil olmak üzere herkesin nazarı dikkatini celbetmişti. Gelin, kocası ile de şaka edercesine : "Kilisede gözüme iki tane mustarip çehre ilişti, diyordu. Ve acı, bunları birbirine okadar benzetmişti ki, bir aralık hangisi benimki diye şaşırdım bile..."

Michael'e bakarak muhabbetle güldü. Michael de ona baktı ve aynı şekilde mukabele etti....

GIRILTI

(13. sayfadan devam)

çuk sular, buzlu bıraların nasıl geçeceğini düşünüyordu. Ah şu insanlık. Keşke hayvan olsaydı.

Böyle uslu uslu otururken yolcu birden davrandı. Sinirli sinirli doğruldu. Rahmiye çatık kaşlarla baktıktan sonra:

— Allah aşkına şu yiyecek sepetimi indir de karnını doyur, dedi.

Rahmi şaşırdı:

— Anlamadım. Ne dediniz?

— Ne diyeceğim, benim sepeti indir de karnını doyur, dedim. Ben de biraz olsun kestiririm.

— İyi ama ben sizi rahatsız etmiyorum ki. Suştum. Gürültü etmeden oturuyorum.

Yolcu ona doğru uzandı. Sesini alçaltı:

— Oğlum, dedi. Sen suştun ama karnın bir türlü susmuyor.

KOCASINDAN SAKINAN KADIN

(6. sayfadan devam)

pencereleri, yerden ancak bir o muzboyu yüksekliğindeydi. Delikanlı parmaklarının ucuna basarak yaklaştı ve çalı çiçeklerinin sırasına girerek başını uzattı. Birdenbire boğazına tıkanan bir kahkaha tufanı az kalsın onu boğacaktı. İçeride, Pebble, ellerini dizlerinin üstünde kavuşturarak bir kukla gibi, hâkemlede oturuyordu. Karşısındaki ev sahibesi de Kole Müdürünün ak saçlı ve sevimli karısından başka biri değildi. (Telefon kabinesinin duvarına doğruyu yazmışlardı. Sahiden de, kocasından sakınılması gereken bir kadındı bu...)

Anthony bu büyüleyici manzarayı öyle hayran hayran seyre dalmıştı ki, birdenbire tam arkasında bir ses duyunca koltadan az daha küçük dilini yutacaktı. «Bunun ne demek olduğunu bana izah edebilirsiniz, delikanlı?»

Anthony'nin hızla geriye dönmesiyle, ev sahibi ve okul müdürü Mr. Westlake ile yüz yüze gelmesi bir oldu.

«Oh, affedersiniz, efendim, diye kekeledi. Ben... Şey... Arkadaşlar içeride Mrs. westlake ile konuşuyor da... Ben de...»

Söyliyecek şey, kullanacak kelime bulamıyarak sustu. Müdür daha yumuşak bir tavırla: «Ben de sizi hırsız zannetmiştim ,dedi. Sanırım Anthony Porter, değil mi?»

Anthony, ahmakça başını salladı.

Müdürün sesi artık sertliğiyiçe kaybetmişti. «Fakat, evladım, dedi. Neden içeri girmiyorsunuz?»

Ancak gece yarısına doğru onlardan ayrılabildiler ve otomobillerine binerek mektebin yolunu tutular. Suratlarını asmışlar, bir tek kelime bile konuşmuyorlardı. Sonra başlarına gelene gülmeğe başlıyorlardı.

Fakat duvardaki o mahut yazıyı da silmiyeceklerdi. O yerde kalmalı ve kendileri gibi birkaçaptali daha aldatmalıydı. Kimse bir şey söylememeye karar verdiler ve bu sefer de birbirlerine bakarak kahkahalarla güldüler.

Kalb Kalbe Karşıdır!
Bu bay çıldırmış ben onun karısı değilim.
Bu nasıl iş böyle?
Müsade edin de anlatayım.
GORC ASABINA HAKİM OLMAĞA ÇALIŞARAK, TEBESSÜM EDEREK VIOLET'İN YANINA GELİR.
Azizim Violet! Affet beni. Hakikaten şu anda karım değilsin. Fakat senden ayrılma hükmü aldığımı nasıl öğrendin? Gazetelerde mi okudun?
Hiç bir şey anlamıyorum. Bayım nedir bu söyledikleriniz?
Dün yıldırım nikahı ile tekrar evlendim!
Ah!
Flora'nın harp dolayısı ile memleket dışına çıkarılmasını önlemek için böyle yapmak zorunda kaldım.
Söylediklerinin hiç birisine inanmıyorum. Hem sonra ben sizi tanımıyorum ki...
Bay Müfettiş dışarda ikinci karım bekliyor. Müsade ederseniz içeri girsin de yüzleştirelim. Violet onu da iyi tanır.
Mükemmel bir fikir.

BİNBİR ROMAN

CORC KAPIYI AÇAR VE SESLENİR.

Flora Gel.

Şimdi ne olacak? Flora içeri Girmeyince yalancı olacağım!

FAKAT NİHAYET VİOLET....

Corc çağırma onu! Bu zaferinden dolayı kimbilir ne kadar böbürlenir! İstemez diyorum sana!..

Nasıl Kabul ediyorsunuz..

Evet! Karşıyım ben onun. Adım da Violet Gary! Fakat bu boşanma gayri kanunidir. Ben davada hazır bulunmadım! Dava açıp bozacağım bu kararı!

İnandınız mı bay müfettiş

POLICE

Azizim Violet, Hayatımda sana ilk defa yalan söyledim. Ben Flora ile evlenmedim. Fakat evleneceğim...

Demek...

VİOLET BU SÖZLERDEN SONRA NE SÖYLİYECEĞİNİ ŞAŞIRIR FAKAT CORC DEVAM EDER.

Evlenmedim çünkü sen kaçmakla buna mani oldun. Bunun için kaçtığını itiraf et. Hani intihar edecektin! Seni Yalancı!

Ah, Corc

VİOLET SON KOZUNU OYNAMAK İÇİN AĞLAMAĞA BAŞLAR..

Ne kadar hainsin corc! Ben seni kaybettiğim için kaçtım... Eğer kaprinski olmasaydı hakikaten ölmüş olacaktım..

Öyleyse höviyetini niye gizledin?..

Anlamadın mı Corc? Senin için... ismini lekelememek için... Tevkif edildim.. Mahkeme edileceğim.

Senin bu hareketlerinin Sonu gelmez. En iyisi buradan gideyim de gözüm görmesin seni! Allahaısmarladık!

Corc... Beni böyle bırakıyormusun?

Evet. Ebediyen Allahaısmarladık

Arkası Var